

ΦΙΛΗΤΕΡ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ - ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἔτος τρίτον τοῦτο εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ὁ Ρωμῆος τὴν ἐβδομάδα — μόνο μιά φορά θὰ βγαίνει
κι' ὅταν ἔχω ξευπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ καταβαίνει.
Συνδρομητὰς θὰ δέχωμαι, — διότι τοὺς ἀνέχομαι,
μοναχὰ ὅσας Ἐπαρχίας — καὶ σ' τὸ Ἐξωτερικόν,
ἐπειδὴ καιροὺς πτωχείας — τρέχει τὸ Ἑλληνικόν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο,

Τοῦ Ἰουνίου εἰκοσιμία
καὶ τόση φτώχεια εἰς τὰ Ταμεῖα.

Χίλια δεκακόσα ὀγδοῇντα ἔξη,
εἰς αὐτὸ τὸ χρόνο καὶ θὰ μᾶς τρέξη.

γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δεκαπέντε καὶ σ' τὸ χέρι.
Ἀλλ' ἐδῶ συνδρομηταὶ — δὲν θὰ γίνωνται ποτέ
κι' ὅσα φύλλα κι' ἂν κρατῆς — δὲν περνᾷς συνδρομητῆς.
Κι' οὐτὸ θέλω ντ' ἱραδέρι — μὲ κανένα κανονιέρη.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Μὲς σ' τῶν φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ρωμῆος μᾶς μιά δεκάρα.

Εἰκοσιτέσσαρα σὺν ἑκατὸ
καὶ μεταρρύθμισιν παντοῦ ζητῶ.

Στὸν Βασιλῆά μας
μὲ τὴν καρδιά μας

Καλῶς μᾶς ἤλθες, Βασιλῆα, ἀπὸ τὰ σύνορά σου
μαζὶ μὲ τὸν Διάδοχο καὶ τὴ Βασίλισσά σου.
Καλῶς μᾶς ἤλθες ἀπ' ἐκεῖ μ' ὄνειρατά μεγάλα
καὶ τοῦτο τὸ ταξεῖδι σου δὲν ἦταν ὅπως τᾶλλα...
δὲν πῆγες μόνο γιὰ νὰ φᾶς, νὰ πιῇς καὶ ν' ἀνασάνης,
μὰ πῆγες κόλλυβα καὶ σὺ τῆς λεβεντιᾶς νὰ κάνης.

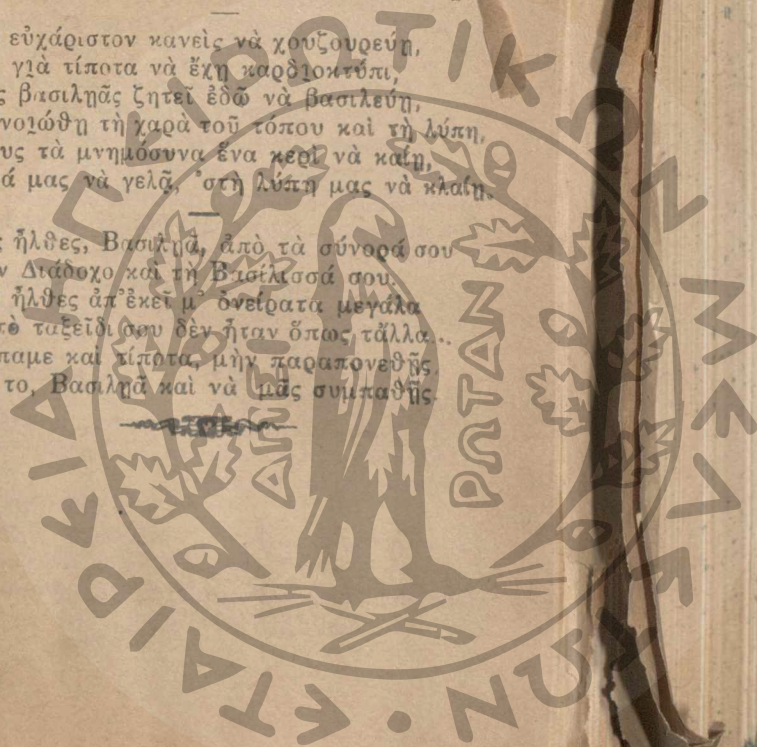
Καὶ τόκαμες πολὺ καλά, γιατί θὰ ἦσαν κρῖμα
νὰ μὴν ἐδάκρυζες καὶ σὺ σ' τῆς λεβεντιᾶς τὸ μνημα.
Θὰ ἦταν κρῖμα μοναχὰ νὰ πᾶς νὰ χουζουρέψης
καὶ οὔτε μὲ τὸ χέρι σου μιά δάφνη νὰ φυτέψης
γιὰ ὅσα παλληκάρια μας μὲ τὸ θερμὸ τους αἷμα
ξελάσπωσαν τὸ ἔθνος μας, ξελάσπωσαν τὸ στέμμα.

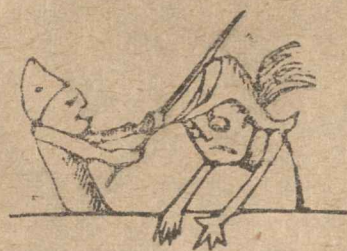
Καλῶς μᾶς ἤλθες, Βασιλῆα, ἀπὸ τὰ σύνορά σου
μαζὶ μὲ τὸν Διάδοχο καὶ τὴ Βασίλισσά σου.
Παραίτα λίγο, Βασιλῆα, τὰ ὤμορφα παλάτια
καὶ σ' τὸ σιγατὸ σου ἂς σκορποῦν τὰ χέρια σου μυρτιαῖς,
ἂς χύσουν δύο δάκρυα καὶ τὰ δικά σου μάτια,
νὰ ξεχασθοῦν οἱ πόνοι του καὶ ἡ λαβωματιαῖς.

Δὲν εἶναι πλὴ δὲ καλλίτερο εἰς ἕναν ἡγεμόνα,
παρὰ νὰ χαίρη, νὰ πονῇ καὶ νὰ καρδιοκτυπᾷ
γιὰ ὅσους φέρουν τὴ χρυσὴ τοῦ θρόνου του κορῶνα
κι' ὁ ἴδιος εἰς τοὺς τάφους τῶν στεφάνια νὰ σκορπῇ.
Κι' ἀκόμη πλὴ δὲ καλλίτερο μαζὶ τοὺς νὰ πηγαίνῃ,
μαζὶ μ' ἐκείνους νὰ νικᾷ, μ' ἐκείνους νὰ πεθαίνῃ.

Εἶναι πολὺ εὐχάριστον κανεὶς νὰ χουζουρέψῃ,
χωρὶς ποτὲ γιὰ τίποτα νὰ ἔχη καρδιοκτύπι,
ἀλλ' ὅποιος βασιλεὺς ζητεῖ ἐδῶ νὰ βασιλεύῃ,
πρέπει νὰ νοιώθῃ τὴ χαρὰ τοῦ τόπου καὶ τὴ λύπη,
σ' τοῦ ἔθνους τὰ μνημόσυνα ἕνα χέρι νὰ καίῃ,
γιὰ τὴ χαρὰ μας νὰ γελᾷ, σ' τὴ λύπη μας νὰ κλαίῃ.

Καλῶς μᾶς ἤλθες, Βασιλῆα, ἀπὸ τὰ σύνορά σου
μαζὶ μὲ τὸν Διάδοχο καὶ τὴ Βασίλισσά σου.
Καλῶς μᾶς ἤλθες ἀπ' ἐκεῖ μ' ὄνειρατά μεγάλα
καὶ τοῦτο τὸ ταξεῖδι σου δὲν ἦταν ὅπως τᾶλλα...
κι' ἂν σοῦπαμε καὶ τίπτε, μὴν παραπονεθῇς
λησμόνησέ το, Βασιλῆα καὶ νὰ μᾶς συμπαθῇς.

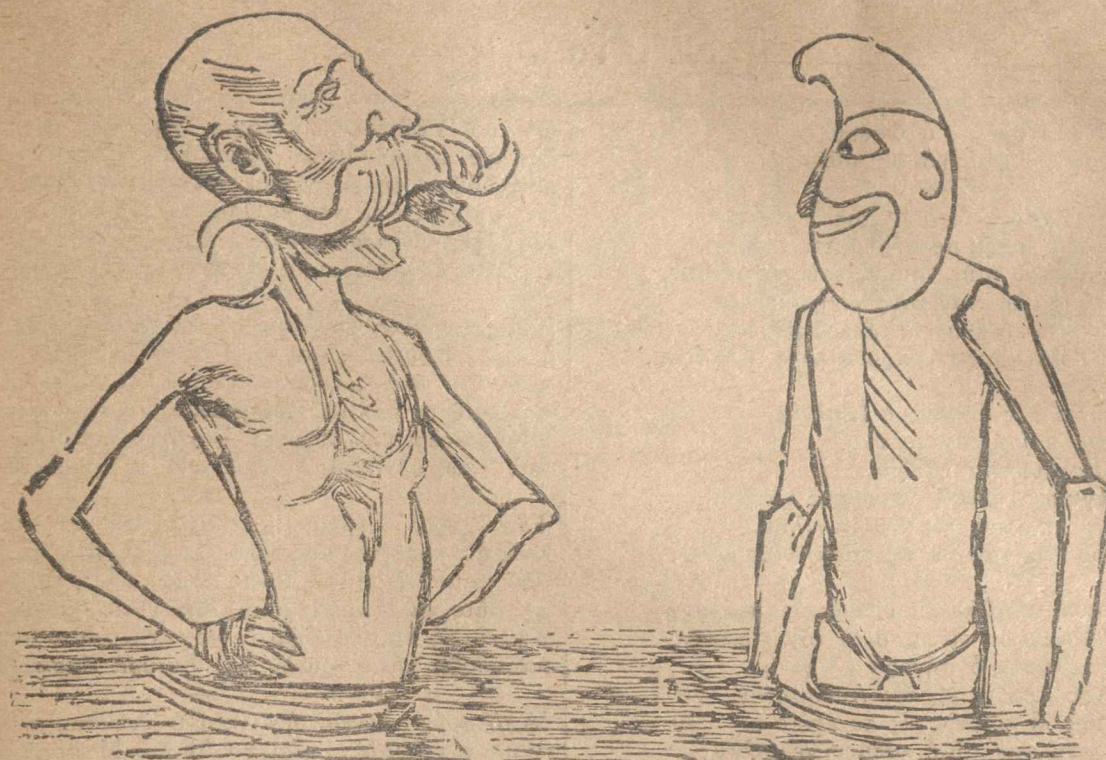

Φασουλής και Περικλέτος,
ο καθένας νέτος σκέτος.

- Φ.—Ξέρεις λοιπόν, ο πόλεμος εύρίσκει' επί θύρας
και σὺ ἀκόμη, μασκαρά, χαμπάρι δὲν ἐπῆρες.
Π.—Μίλα καλά, βρέ Φασουλῇ...
Φ.—Δὲν διάβασες τὴν "Ωρα,
νὰ δῆς πῶς νέα ἔρχεται σ'τὴν οἰκουμένη μπόρα;
δὲν διάβασες τοῦλάχιστον τὰ φύλλα τοῦ Λονδίνου,
ποῦ σχολιάζουν τὰς γραμμάς τοῦ ἄρθρου τῆς ἐκείνου;
Π.—Δὲν ξέρω τίποτ' ἀπ' αὐτά...
Φ.—Ἀμὲ ποῦ ζῆς, γαῖδοῦρι;
Π.—Θὰ φῶς καμμιὰ ξανάστροφη σ'τὴν αἰτιμὴ σου μούρη.
Φ.—Ἡ μὲν Ρωσία σκέπτεται νὰ πάρῃ τοὺς Βουλγάρους
καὶ γρήγορα θὰ τσακωθῇ μαζί με τοὺς Μαγνάρους,
οἱδὲ Μαγνάροι σκέπτονται νὰ πᾶσουν εἰς τοὺς Ρώσους,
οἱδὲ Φραντζέζοι σκέπτονται νὰ πᾶσουν εἰς τοὺς Ρώσους,
οἱδὲ Πρωσσοὶ δὲ θὰ τσακωθοῦν μαζί με τοὺς Φραντζέζους.
Ἐξ ἄλλου συγχωνεύονται Νομοὶ σ'τὰς Ἐφορεῖας,
αἱ δ' Ἐφορεῖαι σ'τοὺς Νομοὺς κατὰ περιφερείας,
αἱ κῶμαι σ'τὰς ἐπίνειαι καὶ ἐκεῖνα εἰς τὰς πόλεις,
ἐκεῖνα δὲ σ'τὸ σχέδιον τῆς πρωτευούσης ὅλης,
τὰ Ἐφετεῖα, Περικλῆ, σ'τὰς Εἰρηνοδικεῖα,
αὐτὰ δὲ συγχωνεύονται εἰς τὰ Πρωτοδικεῖα
καὶ ἐκεῖνα εἰς τὸν "Αρειον καὶ ὁ "Αρειος ἐπίσης
θὰ ὑποστῇ, ὡς λέγεται, πολλὰς μεταρρυθμίσεις
καὶ συγκεντρώσεις γίνονται καθὼς καὶ ἀποκεντρώσεις
καὶ εἰς πάντα κλάδον θὰ ἰδῇς πολλὰς ἀναστροφάς
καὶ εἰς τὸ Γαστρίν λέγεται μετὰ νινὰς ἡμέρας
οἱ δύο Αὐτοκράτορες θὰ δώσουν σ' ὅλα πέρας.
Π.—Ἐγὼ, βρέ, ζῶ σ'τὴν ἐξοχὴ ἀπομεμονωμένος
καὶ σκέπτομαι μονάχος μου σπουδαία γιὰ τὸ γένος
καὶ περὶ τοῦ Συντάγματος συγγράφω ἐκεῖ πέρα...
Φ.—Τὶ Σύνταγμα, βρέ μασκαρά καὶ τὴν κακὴ σου μέρα;
Ἐδῶ, βρέ, χάνεται ντιουνιάς καὶ μᾶς πλακώνει μπόρα
καὶ σὺ, μωρέ, γιὰ Σύνταγμα μοῦ τσαμπουνίζεις τώρα;
Π.—Βρὲ ἀφροὲ με ἤσυχο καὶ δὲν με μέλει διόλου,
ἀν τὰ θεμέλια σεισθοῦν ἐνὸς καὶ ἄλλου πόλου.
Θέλω νὰ ζήσω μοναχὸς εἰς μακρυνόμενον τόπον,
μακρὰν τῶν ζῶων, τῶν πτηνῶν, καθὼς καὶ τῶν ἀνθρώπων
καὶ ὡς θηρίον ἄγριον νὰ βόσκω ἐκεῖ πέρα [πων
καὶ ν' ἀναπνέω καθαρὸν τῆς ἐξοχῆς ἀέρα.
Φ.—Βλέπω πῶς δίχως ἐξοχὴ δὲν εἰμπορεῖς νὰ κάνης.
Π.—Μ' ἀρέσ' ἡ καλοπέρασις, καθὼς καταλαμβάνεις.
Μ' ἀρέσουν καὶ τὰ κύματα, μ' ἀρέσουν καὶ οἱ κῆποι,
μ' ἀρέσουν ὅλα, Φασουλῇ...
Φ.—Τί ξύλο ποῦ σοῦ λείπει!

"Ὅλα τὰ ἔχεις ἀφθονά, ξετοίπωτο γαῖδοῦρι
καὶ μοναχὰ τῆς ἐξοχῆς σοῦ λείπει τὸ χουζοῦρι.
Ἐδῶ, βρέ, χάνεται ντιουνιάς καὶ σὺ μοῦ ραχατεύεις
καὶ σ'τὸν ἀέρα χορήματα σκορπίζεις καὶ ἐξοδεύεις,

- ἐνῶ εἰς νέας ἡ πατρίς σὲ προσκαλεῖ θυσίας.
"Ὀ! τῆς ἀναισθησίας σου καὶ τῆς ἀναισθησίας
Π.—Δὲν ἔχω πλέον τίποτα νὰ δώσω σ'τὴν πατρίδα
καὶ αὐτὴν τὴν τελευταίαν μου τῆς ἐδῶκα
καὶ ἀπέμεινα κρεμάνεμος, ὡς βλέπεις, ἐπὶ τῆς
καὶ φέρομαι ὡς φέρεται πτερόν ἀνεμομυλῶ.
Φ.—Βρὲ ἀπ' αὐτὰ ὅπου μοῦ λές ταῦτά μου δὲν ἔχω
πολλὴ μαυρίλα, Περικλῆ, τριγύρω μας πλεῖστα
ἡ "Ωρα βλέπει σύννεφα σ'τὰς κορυφὰς τῶν
μακρόθεν δὲ ἀκούεται ἡ σάλπιγξ τοῦ πολέμου
καὶ ἐνθεν ἀκείθεν στρόβιλος ἀρχίζει ἔκτασις
καὶ ἰδοὺ διασαλεύεται τὸ στάτους καὶ τὸ
ποῦ εἶναι διασάλευσις τοῦ στάτους καὶ τὸ
τοῦ σαλευθέντος ἄλλοτε μετὰ τριγύρω καὶ
καὶ περὶ οὗ, βρέ Περικλῆ, με δὴν μου τὸν
σ' ἐλάλησα τὰ δέοντα εἰς παρελθόντα χρόνα
καὶ τὸ νομίζω περιττὸν νὰ σ' ἀναπτύξω καὶ
ἐκεῖνα ποῦ σοῦ ἔλεγα εἰς ἐποχὴν μεγάλην.
Δι' ὅλα ταῦτα, Περικλῆ, καθὼς καλὰ τὸ ἔχεις
ὀφείλεις καὶ ἄλλα σ'τὸν βωμὸν τοῦ ἐθνικοῦ καὶ
διότι ὅπου στέκεσαι μπροστὰ σου θὰ με βλέπουν
καὶ ἂν ναρκίσοις θαλερούς εἰς τοὺς λευκούς
καὶ ἂν εἰς ὄχθας ποταμῶν ρεμβάζης καὶ γὰρ
καὶ εἰς τὸ ἔσχατον πτηνὸν καθὼς καὶ τῶν
εἰστῶν ἀνέμων τὰς πνοάς, σ'τὸν φλοισβόντις
καὶ εἰς τὰς μακράς καὶ τὰς ἐγγύς τοῦ κόσμου ἀποστάσεις
καὶ εἰς τὴν βοήν τῶν πόλεων καὶ ἐν μέσῳ τῆς
θὰ σοῦ φωνάξῃ πάντοτε «Θυσίας» ἡ φωνὴ
Θυσίας, φίλε Περικλῆ, χωρὶς νὰ βγάλῃς μῆλον
διότι ὅπου καὶ ἂν πᾶς θὰ σὲ καταδιώκουν.
Θυσίας ἡ πατρίς ζητεῖ καὶ εἰς χροῖμα καὶ εἰς
διότι ἐτελείωσε τὸ ἔνα καὶ ἄλλο πέμμα
καὶ ὅπως, φίλε Περικλῆ καὶ ἡ πατριὰ γὰρ
μ' ἀέρα ἐκ τῶν ὀπισθεν κανεῖς αὐτὰ δὲν βάζεις
Π.—Θέλω νὰ φύγω, φίλε μου, εἰς ἀπατήτους
ἐγκαταλείπων τὴν ζωὴν καὶ τοὺς κοινούς ἀνθρώπους
καὶ ὀλόκληρον τὸ σῶμα μου εἰς δένδρον νὰ κρεμάσω
καὶ εἰς τὸν λαϊκὸν μου μὴ θηλεῖα μεγάλη νὰ κρεμάσω
καὶ ἐκτείνωμαι πρὸς τὸν οὐρανὸν τὰς δύο μου καὶ
γενναίως νὰ θυσιάσω καθὼς καὶ ὁ Ἀδῆας.
Φ.—Βρὲ ἀπ' αὐτὰ ὅπου μοῦ λές ταῦτά μου δὲν ἔχω
Θυσίας, φίλε Περικλῆ καὶ ἡ μπόρα μὲ πλεῖστα
Θυσίας τὸ χροῖμα σου, τὸ αἷμα σου, τὰ πνεύματά σου
μελέτα τὰ συμβαίνοντα, καθὼς καὶ τὰ συμβαίνοντα
καὶ μὴ καταλαμβάνεσαι ἀπὸ ἀναισθησίας.
Π.—Λαβὲ λοιπὸν σ'τὴν ῥάχη σου τὴν πρώτην μου θυσίαν

Ὁ Φασουλῆς καὶ ὁ Θεόδωρος παρέα
ἀρχίζουν τὰ λουτρά σ'τὸν Φαλήρεα.

- Φ.—Ἀς λούσωμεν πατόκορφα ἀλλήλους, Θεόδωρε,
ἐνῶ γιὰ νέον πόλεμον ἡ «Ωρα» φλυαρεῖ.
Θ.—Τὸ πᾶν λησμονεῖ, μὲν αἰμί καὶ κάμνει τὰ λουτρά σου,
κραυγάζων μετ' ἐμοῦ «Αἰδῶς, ποῦ τὸ ἐρύθμημά σου;»

Τίρι λίρι, τίρι λίρι,
τοῦ Φαλήρου πανηγύρι.

Τὸ πανηγύρι ἐγίνε σ'τὸν Φαλήρεα κάτω
δι' ὅσους ἔπασαν ἐκεῖ σ'τὰς μάχας τῶν συνόρων!..
ἀπὸ ἀσκέρι ἔβλεπες τὸ Φάληρον γεμάτο
καὶ ἤκουες βοὴν φωνῶν καὶ κτύπων παραφόρων.
Σκουντήματα, σπρωξίματα, ποῦ ἦταν γιὰ νὰ σκάσης
καὶ ὅσα συμβαίνουν πάντοτε σ' αὐτὰς τὰς περιστάσεις.

Ὅρχηστρα εἰς τὸ θέατρον, χοροὶ, τραγούδια, δρᾶμα,
εἰς τὴν Καστέλα ἔλαμπε ἡλεκτρικὴ φωτιὰ,
πέντε μεγάλας μουσικαῖς ἐκτύπησαν συνάμα,
πέπτε μεγάλα τοῦμπανα ἔξοφούφαιναν ταῦτιά,
Καὶ ἐφώναζαν μωρὰ παιδιὰ μαζί με τῆς κουζίνας,
καὶ ἐγαυγίζαν ἀδέσποτοι τυχοδιώκται κύνες.

Ἐκαίοντο βεγγαλικά καὶ φώσφορα καὶ μύλοι
καὶ ἀπὸ τὴν πείναν ἔφοδον ὁ συρφετὸς ἡπείλει
καὶ ὁ ἕνας καὶ ἄλλος ἔτρεχε σὰν ἀγριο ζαρκάδι,
μήπως καὶ τύχη πούθενά κανένα παξιμάδι,
ἀλλ' οὔτε καν ἑροῦ ψωμιτοῦ δὲν εὗρισκαν κομμάτι
καὶ τῆς ρουκέταις ἔβλεπαν με δακρυσμένα μάτια.

Καὶ Πειραιῶται ἤρχοντο γιὰ νὰ ἰδοῦν τοὺς μύλους
χορτάτοι ἀπ' τὰ σπῆττα τῶν καὶ δίχως πληρωμὴ
καὶ πατριώτας ἔβλεπες πολλοὺς τε καὶ ποικίλους,
καθὼς καὶ πλῆθος γυναικῶν ἐγκύων τε καὶ μὴ.
Καὶ ἐγίνετο κατακλυσμὸς καὶ σύγχυσις εἰς ὅλα,
ἐνῶ σ'τὰ κύματα, ναυτῶν ἀντίχῃ βαρκαρόλα.

Ἀλλ' ἐναντίον ἔπρεε τὸ πνεῦμα τοῦ ἀέρος
καὶ νότα δὲν ἤκουετο πρὸς τῆς ἀκτῆς τὸ μέρος
καὶ ἡ φωνὴ τῶν αἰδῶν ἔχανετο σ'τὸν πόντον
καὶ ἡ βαρκαρόλα δυστυχῶς ἐπήγαινε σ'τὸν βρόντον,
ὡς ὅτου τὸ ἐννόησαν καὶ τοῦ χοροῦ τὰ μέλη
καὶ ὁ καθένας ἀρχισε νὰ ψάλλῃ, τι θέλει.

Καὶ τότε μία ἄγκυρος κυρία με τὸ φέσι,
ἐνῶ τὸ φῶς ἐθαύμαζε τῶν τεχνιτῶν ἀστέρων,
ὀλίγον δεῖν ἀνάσκελα πλησίον μας νὰ πέσῃ
καὶ θέματα νὰ ἴδωμεν ἐκ τῶν ὠραιότερων.
Καὶ ἄλλα δὲ συνέβησαν σ' αὐτὴν τὴν τρικυμίαν,
ἀλλὰ τὰ παραλείπομαι διὰ τὴν εὐκρίθειαν.

Ἐν τούτοις τὰ τραγῆματα δὲν ἔπαυαν καὶ οἱ γύροι
καὶ ἐτραυματίσθησαν πολλοὶ ἐκ τῶν παρευρεθέντων
καὶ ὀλίγον δεῖν νὰ ἔχωμεν καὶ ἄλλο πανηγύρι
δι' ὅσους ἐπληρώθησαν ὑπὲρ τῶν πληγωθέντων.
Καὶ μέσα εἰς τὴν σύγχυσιν καὶ τὴν βοήν τῶν φύλων
ἀπ' ὅρα σ' ὅρα ἡλπίδες γερὸν νὰ πέσῃ ξύλον.

Ἡ θύελλα ἐκόπασε σ'τὰς δώδεκα καὶ κατὶ
καὶ ἔτσι λοιπὸν ἐτελείωσε καὶ τοῦτος ὁ μπελάς...
πλὴν μ' ὅλ' αὐτὰ ἡ ἐορτὴ διηρῆς λαμπροτάτη
καὶ χαρίτας σ'τὸν Παρηλασίαν ὀφείλομεν πολλὰς.
Καὶ τώρα σ'τὸ Λαχεῖον τοῦ σᾶς προσκαλεῖ νὰ πάτε,
μὰ πρὶν νὰ ξεκινήσετε, φροντίσετε νὰ φάτε.

Μονολογεί ὁ Φασουλῆς
μετὰ φρονήσεως πολλῆς.

Ἡμέρα δόξης καὶ χαρᾶς ὅτ'ο κράτος ἀνατέλλει
κι' ὁ κόσμος ὅλος σήμερα μεταρρυθμίσεις θέλει,
γιατὶ πολὺ σιχαίνεται τοὺς νόμους τοὺς κειμένους,
καθὼς ποτὲ θὰ σιχαθῇ καὶ τοὺς γενησομένους
κι' ἀναδιοργανώνεται ὁ ἓνας κι' ἄλλος κλάδος
πρὸς δόξαν καὶ βελτίωσιν τῆς προσφιλοῦς Ἑλλάδος.

Ἀναδιοργανώνεται τοῦ ἔθνους ἡ Παιδεία,
ἀναδιοργανώνεται καὶ ἡ Δικαιοσύνη,
διότι ἐκατήντησαν μεγάλη ἀηδία
κι' ὁ πολυθέλητος ζητεῖ ἀνακριτὴς νὰ γίνῃ.
Ἐπέρχεται βελτίωσις καὶ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν
κι' ἀποκεντρώσεις θὰ γενοῦν εἰς πᾶσαν ἐξουσίαν.

Τῶν ὑπαλλήλων ἡ πληθὺς σπουδαίως θὰ μικρύνῃ,
βελτίωσις ὅτ'α Ναυτικά κι' εἰς ὅλον τὸν στρατόν,
ἀλλ' εἶναι πιθανότατον ὀργήγορα νὰ γίνῃ
καὶ σιδηρόδρομος πλατὺς εἰς τὸν Λυκαβητόν,
διότι παραέφθασε ὁ κόμπος εἰς τὸ κτένι
καὶ μεταρρυθμίσιν παντοῦ ὁ κόσμος περιμένει.

Ἀναδιοργανώνεται ἡ χώρα τῶν θαυμάτων,
ἀναδιοργανώνονται τὰ πάντα ριζηδόν
καὶ βλέπω διοργανωτὰς ἐκ τῶν τετραπεράτων
νὰ πλημμυροῦν τὰς πόλεις μας καὶ πᾶσαν μας ὁδόν.
Μεταρρυθμίσεις σοβαραί, μεταρρυθμίσεις τόσαι
κι' ἐπὶ σχολῶν σχόλια καὶ λυσσαλέαι γλῶσσαι.

Βόσκουν κοπάδια ὅτ'ο βουνὸ πατέρες βουλευφόροι,
ὁ Τράκας ζέβει ὅτ'ο ζυγὸ ἀροτριῶντα κτήνη,
ἀρχίζουν νὰ ἐργάζωνται καὶ οἱ λιμοκοντόροι
κι' οὔτε κανεὶς ὅτ'ον καφφενὲ τὸν ναργιλέ του πίνει.
Πολλοὶ πετοῦν τὴν πένα των καὶ βάφουνε κουκούλια
κι' ὁ Παππαμιχαλόπουλος πουλεῖ κοκκινογούλια.

Ξεχάνουν τὴν ρητορικὴν οἱ τρελλο-Κωνσταντιῆδες
καὶ παύουν πλέον κρίνοντες τὰ ἔργα τῆς βουλῆς,
ὀλιγοστεύουν ἔξαφνα καὶ ἡ ἐφημερίδες,
ἀφίνει τὸ κονδύλι του καὶ ὁ Κωσταγγελῆς.
Ἀλλά κι' ὁ Δούνης λησμονεῖ τὸ μέγα παρελθόν του
καὶ γίνεται ὀπλοποιὸς μετὰ τῶν ἀδελφῶν του.

Καθένας πιά σιχαίνεται χαρτὰ νὰ μουντζουρώνῃ,
πέρνει βουκέντρα καὶ τσαπὶ τοῦ καθενὸς τὸ χέρι,
μὰ καὶ ὁ κύριος Σουρῆς τοὺς στίχους φασκελόνει
καὶ σὰν τσιφούτης γαλικά πουλεῖ μὲ τὸ πανέρι.
Πολλοὶ δὲ διορίζονται ὁδοκαθαρισταί
καὶ μυλωνάδες γίνονται καμπόσοι δικασταί.

Οἱ τοῦ Ὑψίστου λειτουργοὶ τῆς προσευχῆς τῆς ὥρας
δὲν τῆς περνοῦν μὲ τὸ κρασί καὶ μὲ τῆς ψυχοκόραις,
σπουδάζουν τὴν ἀνάγνωσιν οἱ νταυλοκαλογέροι
καὶ μὲ χουζοῦρι ὅτ'α κελλιὰ δὲν τρίζουν τὸ πιπέρι.
Καὶ Ἡγουμένισσαι πολλαὶ πρὸς τὸ καλὸν τοῦ γένους
νομίμως ὑπανδρεύονται βαρβάτους Ἡγουμένους.

Καὶ ἡ γυναῖκες τοῦ συρμοῦ ἀφίνουν πιά τὴ μόδα,
φτερά, κορδέλαις, ντεκολτέ, καπέλα, πούφ καὶ ρόδα
καὶ οὔτε ὅτ'α ἐμπορικά πρῶτ' πρῶτ' φρενιάζουν
καὶ σχίζουν ὅλα τὰ Ζουρνάλ καὶ κανναβάτσα βάζουν.
Οἱ δὲ καλοὶ των σύζυγοι ἀπὸ χαρὰ πετοῦν
καὶ δίχως ἐξογκώματα τοὺς φίλους χαιρετοῦν.

Τῶν ἐμβριθῶν λογίων μας αὐξάνουν τὰ στελέχη,
λατρεία πρὸς τὴν μόρφωσιν ἀρχίζει ἀληθής,
ἀπ' τὰ μπατζάκια καθενὸς ἡ ἐπιστήμη τρέχει
κι' οὔτε κανένας δάσκαλος δὲν εἶναι ἀμαθής.
Κι' εἰς τὸ Πανεπιστήμιον κοντὰ εἰς ὅλα τὰλλα
σπουδάζει τὴν ἱατρικὴν καὶ ἡ κυρὰ Δασκάλα.

Ἀπὸ φωνὰς σοφῶν ἡχεῖ καὶ ἡ Ἀκαδημία,
ἀνυποτάκτους δὲν ζητεῖ νὰ βρῇ ὁ Μαθαρίκος,
κανένας κλέφτης δὲν τρυγᾷ τὰ πλούσια Ταμεῖα
καὶ ἄνδρας γίνεται σωτὴς κι' ὁ τρυφερός Στεφίκος.
Ὁ κόσμος ζῇ ἀδελφικῶς ἐν τάξει κι' εὐνομία
καὶ περιττὴ νομίζεται καὶ ἡ Ἀστυνομία.

Κανεὶς ἀντάμης δὲν βαστᾷ ἡ κάμα ἡ κουμποῦρι,
καμμιὰ κλεψιά καὶ ἀρπαγή... παντοῦ χαρὰ καὶ γέλω;
κι' εἰς τῶν μεταρρυθμίσεων τὸ τόσο νταβιτοῦρι
μὲ φαβορίτας φαίνεται καὶ ὁ σπανὸς Σεμέλος.
Κι' ἐγὼ μετὰ τοῦ Περικλῆ ἀνθρώπους πεταλῶν
κι' ἀντὶ αὐτὸς νὰ μὲ βαρῇ, ἐγὼ τὸν μαπαλαρώνω.

Αὐτὰ καὶ ἄλλα θὰ συμβοῦν ὅτ'ο μετ' ὀλίγον μέλλον
καὶ ἡ πατρίς μας θὰ γενῇ ὁ τόπος τῶν ἀγγέλων,
καθὼς καὶ ὁ σοφώτατος τὴν ἐφαντάσθη Πλάτων,
ὁ Καῖσαρ, ὁ Πιμπήτιος, ὁ Βροῦτος καὶ ὁ Κάτων.
Οὐχ ἦττον κι' οἱ Αὐστριακοὶ θὰ φονευθοῦν προδόται
καὶ τῆς Πρωίας οἱ φρικτοὶ ἐκείνοι συνωμοταί.

Ἄλλ' ἐπεὶ καθέννας μας καὶ πρέπει καὶ ὀφείλει
ἐπὶ τῶν βελτιώσεων τὴν γνώμην του νὰ φέρῃ
προφορικῶς τε καὶ γραπτῶς, μὲ στόμα καὶ κονδύλι,
γι' αὐτὸ προσφέρομαι κι' ἐγὼ, ἂν κι' εἶναι καλοκαίρι,
νὰ γράψω Νομοσχέδια ὅτ'ον προσεχῇ **Ρωμὴν**
καὶ διὰ τὴν Κυβέρνησιν καὶ διὰ τὸν λαόν.

Τοῦ Ῥωμοῦ μας τὸ γραφεῖο — μέσα ὅτ'ο τυπογραφεῖο
τοῦ Σταυριστοῦ κατέβη — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ τῆς βρώμας τῶν Χαυτείων — μ' ἓνα κάποιο Φαρμακεῖον,

Καφφενέτων-Εἰς Φρονιόντων-ἀνέκτα μέρα συζητούνται
μὲ μπακάληδες καμπόσους, — παζατζήδες ἄλλους τόσους,
μ' ὀφρητήρια, σάντουρτζα — καὶ μὴ μάνδρα μὲ γαϊδούρτζα.

